

se situací, nebylo by podle lidského dohadu k neštěstí buď vůbec došlo nebo aspoň ne v tom rozsahu. Tím je prokázána příčinná souvislost mezi jednáním (opomenutím) stěžovatelovým a neštěstím, jak ji nalézací soud bere též za prokázánu. Zmatečnost podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. není proto dána. Ve všech směrech dosud uvedených ukázala se zmateční stížnost bezdůvodnou. Oprávněna je však, pokud s hlediska důvodu čis. 10. § 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud mylně podřadil trestný čin obžalovaného § 337 tr. zák. Soud odůvodňuje tuto kvalifikaci toliko tím, že silnice v dotyčných místech nebyla volná a že z toho důvodu soud považuje rychlou jízdu obžalovaného za jízdu za okolností zvláště nebezpečných. Jízda automobilem neděje se vždy za okolností zvláště nebezpečných, a jest proto na soudě, by pečlivě zhodnotil celkovou situaci, dané poměry a zvláštní okolnosti při úrazu, a by podle toho v každém případě zvláště zkoumal a zjistil, zda nebezpečí dostoupilo stupně §§ 337, 85 c) tr. zák. Zrušovací soud neshledal, že podle zjištěného stavu věci tomu tak bylo i v souzeném případě. Obžalovaný jel tehdy po státní silnici 9 m široké, přehledné a spatřil Viléma N-e již z větší vzdálenosti. S druhé strany nebylo zjištěno, že stěžovatel jel rychlostí, která by již o sobě činila jízdu zvláště nebezpečnou. Zbývá tedy jedině okolnost nalézacím soudem zdůrazňovaná, že silnice v rozhodné době nebyla volná potud, že proti obžalovanému jely dvě osoby, jedna s ručním vozíkem, druhá na kole, z nichž ostatně cyklista Josef G., jeda opačným směrem, v době úrazu obžalovaného již byl minul. Podle rozsudkových zjištění nutno předpokládati, že obžalovaný mohl snadno předejít úrazu neb aspoň těžším následkům případné srážky, kdyby byl právě, používaje povinné opatrnosti, včas dal výstražné znamení a kdyby byl zejména jel po části silnice, určené pro vozy, a náležitě zmírnil rychlost jízdy, jak toho vyžadovala situace. Proto nelze s nalézacím soudem míti za to, že se jízda obžalovaného děla za okolností, jež značně zvyšovaly nebezpečí s používáním automobilu o sobě spojené. Z toho plyne, že soud první stolice na základě zjištění, jež učinil, neprávem dospěl k závěru, že se jednání pokud se týče opomenutí, obžalovanému podle § 335 tr. zák. přičítatelné, stalo se za obzvláště nebezpečných okolností v § 85 c) tr. zák. uvedených a že rozsudek, pokud jím byl trestný čin obžalovaného posouzen podle § 337 tr. zák. jako přečin a nikoli toliko jako přestupek podle § 335 tr. zák., jest právně mylným a podle čis. 10 § 281 tr. ř. zmatečným. Bylo proto v tomto směru vyhověti důvodné zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek, pokud jed o kvalifikaci činu podle § 337 tr. zák. a dále po rozumu § 288 čis. 3 tr. ř. uznati ve věci samé, jak se stalo.

Rozhodnutí o povinnosti obžalovaného k náhradě útrat trestního řízení ve stolici první nebylo třeba měniti, poněvadž výrok o vině doznal změny pouze co do právní kvalifikace trestného činu (§ 389 tr. ř.).

Čís. 3076.

S hlediska druhého odstavce § 157 tr. zák. se sice nevyžaduje, by vztázení ruky bylo takové, že pravděpodobně vedlo nebo vésti mohlo ke způsobení zjištěného poškození na těle; je-li však prokázáno nebo pro-

kazatelno, že vztažení ruky podle svého způsobu toto uškození na těle přivoditi ani k jeho způsobení přispěti nemohlo, nelze pachateli ukládati zodpovědnost za tento výsledek; vztažení ruky musí se tu státi v úmyslu nepřátelském.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, Zm I 322/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. března 1927, jímž byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem těžkého uškození na těle podle druhého odstavce § 157 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc odkázal na soud první stolice s příkazem, by po opětovém hlavním přelíčení ve věci znovu rozhodl.

Důvody:

Zkoumaje pojmové náležitosti zločinu podle druhého odstavce § 157 tr. zák. uvádí nalézací soud správně v odůvodnění rozsudku, že se k vině vyžaduje, by se vztažení ruky stalo v úmyslu nepřátelském, jak se předpokládá v § 152 tr. zák. Naproti tomu nelze souhlasiti s dalším názorem nalézacího soudu, že vztažení ruky v tomto úmyslu naplňuje skutkovou povahu tohoto zločinu i tehdy, když jest vyloučeno, že jím mohlo býti způsobeno uškození na těle v tomto zákonném předpisu předpokládané. Nevyžaduje se sice, by vztažení ruky bylo tak uzpůsobeno, že asi vedlo nebo vésti mohlo ke způsobení zjištěného uškození na těle; je-li však prokázáno nebo prokazatelno, že vztažení ruky podle svého způsobu toto uškození na těle přivoditi nebo k jeho způsobení přispěti nemohlo, nebylo by lze osobě takto provinilé ukládati zodpovědnost za tento výsledek, an z její trestné činnosti nastati nemohl, a nemohlo by vztažení ruky jí býti přičítáno za zločin podle druhého odstavce § 157 tr. zák., nýbrž mohlo by býti posuzováno jen podle způsobu a míry její účasti na hromadném zlém nakládání. V souzené trestní věci bylo zkoumáno, jakým způsobem bylo přivoděno uškození na těle, jež bylo na Oskaru M-ovi zjištěno, a soudní lékaři se vyslovili, že zranění to nemohlo nastati kopnutím botou, jak se podle obžaloby za vinu kladlo obžalovanému Vilému Z-ovi, ježto bylo zjištěno, že obroučka brýlí jest z celulloidu s kovovou vložkou, že pravá obroučka jest úhlovitě prohnutá a že se to mohlo státi jen nárazem o tvrdý, ostrý předmět, o hranu veřejí, nikoliv kopnutím botou. Následkem svého právního názoru má nalézací soud podle odůvodnění rozsudku tento posudek za nerozhodný, ježto prý je lhostejno, ze které rány nastalo zranění oka, a zaujímá-li přes to nalézací soud ve své skutkově zjišťovací činnosti k tomuto posudku stanovisko v tom smyslu, že neuznává posudek ten správným, jsa toho přesvědčení, že se zranění pokud se týče prohnutí obroučky mohlo státi podešví boty, jež je tvrdá, nelze tento závěr s hlediska § 281 čís. 5 tr. ř. uznati bezvadným, ježto, nehledíc ani k tomu, že nebylo zjištěno, jak byl obžalovaný Vilém Z. tehdy obut, nemůže posudek znalců, osob odborně způsobilých, vydaný a odůvodněný podle jejich odborné znalosti a zkušenosti, býti odbyt pouhým záporem, pro který nejsou uvedeny rovnocenné důvody, přiměřené posouzení této

odborné otázky. Okolnost znalci potvrzená je podle toho, co uvedeno, pro otázku viny závažná, neboť, kdyby byla zjištěna ve smyslu znaleckého posudku, nemohl by obžalovanému Vilému Z-ovi býti přičítán zločin podle druhého odstavce § 157 tr. zák. V tom, že nalézací soud tuto pro výrok o vině závažnou okolnost vůbec nezjistil, pokud se týče zjistil způsobem vadným, dlužno spatřovati důvod zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř.

Zmateční stížnost obou obžalovaných jest odůvodněna i v tomto dalším směru: Nalézací soud správně vychází z názoru, že se vztažení ruky musí státi v úmyslu nepřátelském a zjišťuje v rozsudkových důvodech rozbořem jednotlivých průvodů u obou obžalovaných, že se proti zraněnému Oskaru M-ovi dopustili vztažení ruky, a to, jak si nalézací soud ustrojuje příběh podle svého dohadu jako místně i časově možný a pravděpodobný, tím způsobem, že nejprve obžalovný U. mrštil Oskarem M-em na dveře, že M. upadl na to na zem, a že obžalovaný Vilém Z. ho na to kopl botou. Nalézací soud však nezjišťuje a blíže nedoličuje, že se toto možné vztažení ruky obou obžalovaných stalo v úmyslu nepřátelském, ač právě tato pro otázku viny podstatná okolnost vyžadovala podle povahy případu zevrubnějšího rozboru, ježto oba obžalovaní popírají, že se do rvačky vmísili v úmyslu, by s bratry M-ovými zle nakládali, a dokazují svědky, že, pokud do ní zasáhli, učinili tak bez jakéhokoliv úmyslu nepřátelského jen k vůli tomu, by zamezili rvačku nebo jí učinili přítrž, a když zejména obžalovanému U-ovi zraněný Oskar M. dosvědčuje, že na něho ruku ani nevztáhl, a dále potvrzuje, že upadl na zem přes něčí nohy. Nedostatek tohoto zjištění nelze ospravedlniti ani tím, že se vztažení ruky stalo při rvačce a že tudíž již proto musí býti usuzováno na úmysl nepřátelský, neboť, by bylo lze z tohoto hlediska na nepřátelský úmysl usuzovati, musilo by jako nutný předpoklad býti zjištěno, že se obžalovaní do rvačky vmísili a jí se účastnili právě k vůli tomu, by se soupeři zle nakládali. Z toho důvodu jest napadený rozsudek ohledně obou obžalovaných stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a důsledkem toho bylo, aniž je třeba obírat se dalšími uplatněnými důvody zmatečnosti, rozsudek ohledně obou obžalovaných jakožto zmatečný zrušiti a věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. odkázati na soud první stolice k provedení nového hlavního přelíčení a k novému rozhodnutí.

Čís. 3077.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Pro otázku viny s hlediska § 24 (1) zákona nezáleží na tom zda, měl pachatel vědomí nebo úmysl tajiti a ukrývati stanici před úřadem, zda chtěl se státi jejím vlastníkem, ji dřížeti a podržeti čili nic; stačí, že ji nedovoleně přechovával, ať to činil z jakéhokoliv podnětu a z jakéhokoliv pohnutky; pojem »míti u sebe«.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, Zm I 579/27.)